

Fotbalový KRAJ

Jan Žáček

Pépi je bůh!

mladá fronta

Fotbalový král: Pépi je bůh!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Jan Žáček
Fotbalový král: Pépi je bůh! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Fotbalový **KRÁL**

Pépi je bůh!

Jan Žáček

Fotbalový **KRÁL**

Pépi je bůh!

Ilustroval Pavel „pavlatoar“ Kučera

mladá fronta

Obsah

Kapitola 1 – První trénink na Spartě.....	11
Kapitola 2 – Jak to hrajem Na Pražačce	17
Kapitola 3 – Naše láska s Haničkou dušičkou	23
Kapitola 4 – Problém s Kopim.....	28
Kapitola 5 – Rusáci se formujou	34
Kapitola 6 – Vítězství nad Bohemkou	39
Kapitola 7 – Nový tým z Kyjeva	43
Kapitola 8 – Školní turnaj začíná	47
Kapitola 9 – Zranění na Slavii	51
Kapitola 10 – Hanička o mě pečuje	56

Kapitola 11 – Zápas s Piráty na Korábu	61
Kapitola 12 – Ukrajina se Štěpánskou	67
Kapitola 13 – Makám, abych hrál	72
Kapitola 14 – Ideme na Štěpánskou	77
Kapitola 15 – Zápas s Ukrajinou	81
Kapitola 16 – Jedem do Plzně	86
Kapitola 17 – Osmiřinále Pražáčka – Letná ... a hned potom čtvrtřinále s Vršovičákama	91
Kapitola 18 – Hostíme Hradec	99
Kapitola 19 – Semiřinále: Rusko – Ukrajina	103
Kapitola 20 – Semiřinále s Horníma Počernicema	110
Kapitola 21 – Rusové jdou po nás	115

Kapitola 22 – Tatínek nás cvičí.....	120
Kapitola 23 – Výprask Dukle.....	124
Kapitola 24 – Bitva před zápasem	128
Kapitola 25 – Tvrdě do nich	133
Kapitola 26 – Král střelců na Spartě	138
Kapitola 27 – Rande s Haničkou.....	143
Šťastný konec.....	148

Fotbalový král

Tak teda jo. Když jste holt chtěli další díl knížky vo mně, jako vo fotbalovym králi, tak tady ho máte.

Já si píšu deník pořád, protože abych jako jednou, až budu starej, mohl zalistovat a zavzpomínat si na dětství a na mládí.

No, ale když jste, mermomocí, o mým životě chtěli dál číst, tak jsem se uvolil a dohodl se s nakladatelem, že vydá další kus toho mýho povídání o tom, jak jsem hrál s klukama fotbal a jak jsem se proslavil, skoro jako ten slavnej Pépi Bican.

Je to vo mym začátku na Spartě a taky vo tom velkým turnaji pražskejch základních škol, do kterýho jsme se dostali a ve kterym jsme uspěli.

Základní sestava našeho mančafu:

Gólmani: Kopi (ten pak přeběhl do týmu Ruska)
a Jordan Pickford.

Obránci: Michael Keane a Harry Maguirre.

Útok: Dany, já (teda Pépi) a Olda.

Náhradníci: Harry Kane, Waine Rooney
a Marcus Rashford.

Trenér: pan učitel Pazourek

Největší fanyanky: Hanička a paní učitelka
Matulíková.

K těm anglickejm jménům. Jasnačka, že to nebyli žádný opravdový Angláni, ale český kluci z osmičky na naší škole, který hrávali za Hrdý Albion. Prostě velký frajeři a super čutálisti. Každěj, kdo četl první díl, je dobře zná. A kdo ho nečetl, tak ať si ho honem pořídí a přečte si ho. Protože Fotbalovýho krále čte každěj správnej kluk.

Kapitola 1.

První trénink na Spartě

Jak jsme tam přišli s Kopim a nejdřív se jenom tak koukali a poflakovali se, ale pak si nás pan trenér vzal pořádně do parády, a to tak, že jsme necítili kosti ani svaly. Byla to fakt parádní makačka. A jak mi Kopi po tréninku řekl, že na tohle kašle a že radši někam vyrazí a bude koukat do nebe a bánit.

Protože mě tam pan trenér Votýpka pozval a protože jsem si říkal, že snad nemůže být nic lepšího než hrát za železnou Spartu, přišel jsem se podívat na trénink na Letnou. A vzal jsem s sebou Kopiho, protože toho jsem v každém případě chtěl mít za zádama.

Stáli jsme tam a koukali, až k nám přišel asistent pana Votýpky Kolenatý: „Kluci, tak co? Vezmete si kopačky a půjdte nám něco ukázat? Nebo jste tady jen tak pro parádu?“

„Jasnačka, můžem,“ souhlasil jsem. „Vlíneme na to.“

„To nemusí bejt,“ do ničeho se nehnal Kopi.

„No tak, pan Votýpka je na vás zvědavěj.“

A tak jsme se teda převlíkli oba a šli do kopaček, že jako předvedeme, co umíme. Jasně, že jsme chtěli předvádět nějaký parádičky, kterými jsme ohromovali na naší škole, když jsme hráli za třídu. Obzvlášť Kopi, kterej byl mistr robinsonád.

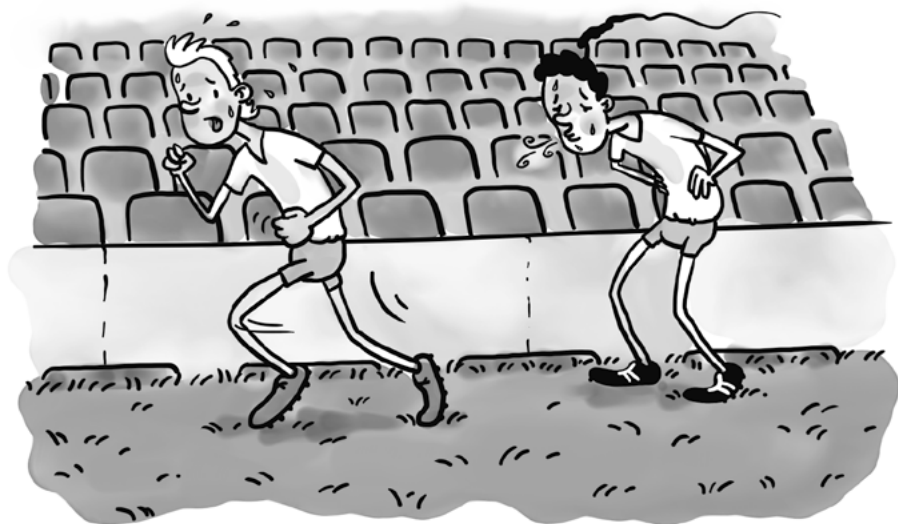
Ale kdepak. Pan trenér nás zapojil do normálního tréninku, a tak jsme lítali kolem dokola hřiště jako pomatený.

Potom se trénovalo posilování s těžkým balónem, pak skákání, prostě se vůbec dělaly věci, který nikoho normálního nemohly bavit.

Ale jo, ono se všechno musí natrénovat. Ale proč tak dlouho? Skoro celej trénink. Pruda neskutečná!

Nejotrávenější byl Kopi, který se pořád víc tvářil, jako že tady nebude, protože todleňcto nemá zapotřebí, protože on je brankářskej génius a ne nějakej čutálek.

Ale potom se trénovaly nájezdy na branku a Kopi dostal konečně příležitost se předvést. No, to se teda předvedl... Z bůhvíkolika nájezdů chytil dva, a to ještě jenom proto, že byly mizerně kopnutý. Byl úplně nemožnej.

A mně to taky nešlo. Kvůli tomu, jak jsem byl totálně umakanej, se mi vůbec nedařilo do balónu pěkně kopnout a střílel jsem vedle. Nakonec jsem, k dovršení všeho, o merunu zakopnul a upadnul. Kluci se mi krutě vysmáli. A neudržel se ani pan trenér. Připadal jsem si zase jako malej trouba, kterej vůbec nic neumí. Jako na začátku, když jsem se učil kopat s tátou na Sázavě.

Po tréninku si nás s Kopim vzal pan Kolenatý stranou a povídá: „Pánové, takhle by to vážně nešlo. Buď začnete makat, nebo si hrajte někde na plácku s dětma. Takhle na Spartu nemáte.“

A to k nám došel i pan Votýpka: „A nebo si jděte na Slávku. Tam berou panenky. U nás potřebujeme opravdový chlapy a srdcaře, který něco vydržej. Tak o tom přemyslejte. Možná, že by vám prospěl i samostatnej trénink.“

Šli jsme a mlčeli. Bylo nám to oběma dost blbý. Teda mě to jako určitě bylo blbý.

„Hele, já na to kašlu,“ prohlásil Kopi, když už jsme se měli rozejít, protože já jsem teď bydlel na Letný a on na Žižkově, čili na Žižkaperku, jak říkal. Rovnou pod Vítkovem, jak tam stojí bratr Žižka na koni a má v ruce palcát. „Já todle nemám zapotřebí,

protože já jsem brankářskej génius, a ze mě nikdo nebude dělat malýho troubu.“ A aniž by čekal na to, co řeknu, jestli teda něco řeknu, tak se prudce rozběhnul dolů z kopce ke Strossmayerovu náměstí. A byl v prachu.

No, tak to je pěkněj malér. Já jsem chtěl mít Kopiho dycky za zádama, jak jsem už psal, protože to je jistota. No, dneska to jako jistota moc nepůsobilo. Dneska to působilo spíš jako děsnej malér. Asi Kopeni tak dobrej, jak jsem si myslel.